

Душан МАТИЋ

БРОЈ 4-21-35

*Зовем се Аниџа
Аниџа сам се звала
Пуџољак руже сам била
Данас сам протї број у сїиску жртїава бомбардовања
Магрида*

*Пуџољак руже Шпаније
Руже Шпаније
Кай крви Шпаније*

*Једра ружа се разлива
Мртїво деїе і овори нашим срцима
Четїри і одине сам имала
Аниџа сам се звала
Будућностї сам Шпаније била
Оца свої и мајке љубимица сам била*

*Крв руже, ружа крви
Крвава ружа Шпаније у вијорној коси човечанстїва
Пламен који се повија над нашим данима
Румен и црн он веже наша јутїра
Румен и румен он веже наше снове*

*Под месечином Магрида, наша су срца немирна
Месече луди, месече добри, ти ниси сањалица, ти си
око бомбардера*

*Учини да мирно сїавају деца Магрида бар ове ноћи
Месече не одбијај ипак свесрдно сунчев изїубљен сјај
иза лейзе ноћи
Месече не сїај ипак немилеце сјај по крововима Магрида
Ноћи када су тамне, мирна су наша срца за децу Магрида*

*Једна крвава ружа сва је већ разлїстїана
Зовем се Аниџа
Пуџољак руже сам била
имала сам четїри і одине
Отац мој звао се Хуан*

А мајка моја Аида
Били су радници
Али миловања њихових руку
Мекша су од пролећне свиле у зраку
Једна ружа у плахој крви је замочена
Љубимица оца и мајке своје сам била
Тада су дошли Кајрони и Лункерси
Данас сам само мртјав број 4 — 21 — 35
Коса је моја и црна и бујна и паласасија као реч
и земља Андалузија
Одакле, љадни са земље дошли су мој дед и оцац,
у фабрику текстила

Данас сам мртјав број 4 — 21 — 35
У сиску жртјава бомбардовања Магрида

Један нов пулољак руже се отјвара
У лешу мом нећеће наћи моје мајушно срце
Мајушну малу пјицицу у руци шћо дрхћи
Умесћо срца мој шћу лежи сада хладно парче і ранаће
У лешу мом нећеће наћи мајушно моје срце
Мајушну малу пјицицу у руци шћо дрхћи
Моје срце данас је ојромно срце радној шћанској народа

Зовем се Анија
Моје су усне нејомичне али осмех мој лебди на уснама
све живе деце Шћаније
Моје очи су заувек склојљене али оне будно і ледају са
осмајрачнице ка сћуденћском кварћу

Зовем се Анија
Ја сам срце, усћа, очи живе Шћаније
Моје срце лудо куца у Гвадалахари
Моје руке не ијрају више са лућкама од крја
Моје руке којају лаі уме јод Овиједом
Зовем се Анија
Моје босе ноје не і ацају јо прабини магридској прегі раћа
Моје ноје јуре друмовима Шћаније
Моје ноје пјајкају јо рововоима родне Шћаније

Зовем се Анија
Ја сам љубимица целе живе Шћаније
Ја сам усћрејћали живи број најмлаће бри аде
Ја сам будућности, осмех и пјешка срећа нове Шћаније.

* Песма је објављена у збирци „Песме Шпаније“ 1937. године